

— Добре.

Той изгледа с любопитство войводата. Радул не бе помръднал от местото си.

— Е? — напомни царят с подканващ глас.

Радул се сведе в дълбока преданност.

— Позволи ми, царството ти, да спя пред входа на шатрата.

Тих смях трепна върху устните на самодържеца.

Войводата поклати глава. Сви вежди.

— Нямам вяра в никого и в нищо.

— Навън стражите бдят на всеки двадесет стъпки.

— И на тях не вярвам. Едно време Манастир беше най-верният на Калояна.

Царят се хвърли облечен с ризница и запасан с меч, връз посланата кожа. Наскоро край входа на шатрата се разнесе дълбокото и равномерно дишане на Радул. Отвреме навреме отекваха стъпките на стражите, които пазеха лагера. Вятър залюля гората в неспирен шепот. Иоан Асен отпусна морна глава връз ложето си, ала сън не слизаше над клепачите му. Той се обърна няколко пъти, ту на едната, ту на другата си страна, въздъхна дълбоко. Хиляди мисли го нападаха, една след друга, хиляди образи никнеха като тежка мора в мрачевината. Той взимаше едно решение, след това го отхвърляше, променяше пътя на похода, след това го връщаше към първоначалното решение. Сърцето му биеше в бавни, звънливи удари в кобната тишина. Изведнъж той отпусна главата си по-близо до земята.

И отново чу оня чудноват шум, който бе разтревожил Радула. Конски копита ли бяха? Тропот от хиляди нозе ли?

Той скочи. ~~сдържаше.~~

Не, не го сдържаше. Задущаваше се в тая тясна шатра, в тая глуха неизвестност. Кога щяха да се върнат разузнавачите! Прониза го буйно нетърпение. Той прескочи внимателно тялото на верния войвода, излезе навън.